

Неколицина штампаних и електронских медија за масовну комуникацију у Србији пренело је ових дана вест да је 22. априла „Србија обележила национални дан сећања на жртве геноцида почињеног у усташкој Независној Држави Хрватској над Србима, Ромима и Јеврејима током Другог светског рата“. Извештаји су се углавном свели на Танјугову информацију о томе да се поменути „дан сећања“ обележава на дан када су две групе заточеника 1945. кренуле у пробој из концентрационог логора Јасеновац, затим на податак да се „централна свечаност“ ове године одржава у Крагујевцу где је у организацији Музеја геноцида отворена изложба под називом „Губим невино свој живот због неваљали и проклети људи“, потом на цитате неколико реченица које је председник Тадић изговорио поводом обележавања „дана сећања“, као и на изношење неких најопштијих званичних података о тим збивањима којих се „Србија сећа“.

Јадног ли сећања и јадне ли Србије која се после више од једне деценије након „демократских промена“ на овако недостојан начин сећа толиких стотина хиљада пострадалих душа – Срба, Јевреја и Рома, којима су, без обзира на пол и узраст, животи одузети и то често на најбестијалнији могући начин у геноцидним оргијама хрватског националног екстремизма само зато што су били друге нације, друге вере, или друге расе. Овај холокауст, који је унапред планирао и систематски спровео у дело нацистички усташки режим Анте Павелића у Независној Држави Хрватској, свакако је био и остао догађај без преседана у новијој светској историји.

Српски народ, поред јеврејског и ромског, био је у два светска рата народ над којим је извршен геноцид над овим балканским просторима. Сведоци смо да је стратегију организованог заборављања, којом је Брозова Југославија у име „братства и јединства“ перфидно онемогућавала утврђивање истине о геноциду у Независној Држави Хрватској, заменила стратегија потпуног негирања и самог његовог постојања од стране Туђманове Хрватске. Потом су наступила најновија времена када се у форми неке нове „уравниловке злочина“ почињених током 90-их (што је проблематика посебне природе), у Србији кренуло са маргинализацијом жртава холокауста у Независној Држави Хрватској, али овог пута вероватно у име „помирења на балканским просторима“, „мира и стабилности у региону“ и „евро-атлантских интеграција“ Србије.

Подсетићемо само на изјаве двојице познатих јавних личности у вези са проблематиком диригованог заборављања злочина.

„Стара је истина да злочинац тежи да *сакрије злочин*, а да идеолози злочина захтевају, у име „мира“ и „братства“, да се злочин потпуно *заборави*

. Сакривање злочина је

Пише: Петар В. Шеровић
уторак, 26 април 2011 20:39

НОВИ ЗЛОЧИН

или припремање за њега, а идеологија заборављања злочина је *саучесништво*

у злочину... Невине жртве не смеју никада да буду заборављене. Јер, народ који би их заборавио заслужио би презир читавог човечанства. Незабрав његових жртава у име поштовања њихове успомене изискује непрестану

будност праведних

и њихову одлучност да никада не допусте репризу злочина. Не допустити, значи *стати на пут*

. А стати на пут значи

смети разбојнику погледати у очи и натерати га на узмак

“

[\[1\]](#)

„Прикривање и правдање братоубиства и братоубиличког родоубиства опасније је од самог злочина. Јер је његово овековечење и продужење сведочанство неизлечиве затрованости злом и убијање наде да ће било кад Каин затражити опроштај од закланог Авеља и покајно похитати у његов загрљај, њему и његовом потомку.

Све док буде прикривано и правдано братоубиство извршено на нашим просторима у име класних и идеолошких „узвишених циљева“; и све док не буде очишћено истинским покајањем како оно тако и братоубиствено, унапред програмирано, родоубиство (геноцид) на просторима ратне, духом помрачене Ендехазације (родоубиство спојено са насилним покрштавањем, а самим тим, за сваког здравоумног човека, а о еванђелски васпитаном да и не говоримо, – с оне стране сваке симетрије) – нема нама нити може бити истинског мира и помирења и братства на овим балканским крвавим вододелницама.“ [\[2\]](#)

Чему, дакле, маргинализација жртава геноцида над Србима, Јеврејима и Ромима у Независној Држави Хрватској каквој смо данас сведоци у Србији? Чему упорна маргинализација и релативизација комунистичких злочина почињених у Србији у периоду од септембра 1944. па све до раних 50-тих година? У чијем је интересу да се све то и даље тако упорно „гура под тепих“ и представља ирелевантним за садашњост и будућност грађана Србије? Где је у свему томе оно фамозно „суочавање са прошлошћу“ које у виду мантре не престајемо да помињемо свих ових година? Када ће држава у Србији снажније подржати научне институције и малобројне независне истраживаче који тако мукотрпно и самопрегорно покушавају да одрже пламичак истине о тешком страдању српског народа у 20. веку? Када ће у свакој школи у Србији бити обележаван дан сећања на жртве геноцида почињеног у усташкој Независној Држави Хрватској над Србима, Ромима и Јеврејима током Другог светског рата? Када ће у Србији већ једном

Скривање злочина као нови злочин

Пише: Петар В. Шеровић
уторак, 26 април 2011 20:39

бити изграђен српски ЈАД ВАШЕМ да би се негде записало да је српски народ један од најстрашнијих жртава геноцида, а бити геноцидна жртва значи бити убијен само због рођења у једном народу и једној вери. Зашто су Срби своје мртве готово пристали да забораве, да не преброје?

[1] Академик Љубомир Тадић, Политика СВЕТ, бр. 1, април 1990, стр. 33.

[2] Амфилохије Радовић, Епископ банатски (сада Митрополит црногорско-приморски), Политика СВЕТ, бр. 1, април 1990, стр. 63.